

РЕШЕНИЕ

№ 4310

гр. София, 27.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора В.Димитрова, като разгледа дело номер **2688** по описа за **2013** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 14.01.2013г. по НАХД № 9588/2012 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 109-ти състав, е отменено наказателно постановление (НП) № НП – ЗОП- 51 от 23.02.2012г. на Председателя на Сметната палата на Република Б., с което на Ж. П. П. – Б. е наложена „глоба” в размер на 2 000 лв. на основание чл.128б от ЗОП.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от Сметната палата, с която се иска отмяна на въззивното решение като неправилно и незаконосъобразно.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуалния си представител адв. К. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София - град, 11-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно

легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение, като е произвела със завеждането си целения с нея деволутивен и суспензивен ефект. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

От приложените по делото материали се установява, че по отношение на ответника по касационната жалба Ж. П. П. – Б. е съставен акт за установяване на административно нарушение № ЗОП-2-11-011-03 от 19.10.2011г. за нарушение извършено от същата на 23.09.2009г.г. Видно от представените по делото доказателства Акта за установяване на административно нарушение е съставен в законоустановения срок – не по – късно от три години от извършване на нарушението. Безспорно установено е и че за така установеното административно нарушение е съставено наказателното постановление с дата 23.09.2012г..

Софийски районен съд се е произнесъл с решение от 14.01.2013г., като е отменил оспореното НП, поради изтичане на предвидената в закона абсолютна давност, като е приел, че същата е изтекла на 23.09.2012 г. Поради горното настоящият състав намира, че към момента на постановяването на решението на въззивния съд действително е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност и постановеното решение е правилно.

Водим от горното, настоящият състав намира, че следва да бъдат изложени аргументи само и единствено относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ пред въззивната инстанция.

Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс (НК), наказателното преследване се изключва по давност когато не е възбудено в срок от две години. От друга страна, съгласно чл. 81, ал. 1 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Следователно, в случаите, в които законът предвижда наказание "глоба", респ. "имуществена санкция", възможността дадено лице да бъде санкционирано се изключва с изтичане на 3-годишен срок от извършване на деянието.

Според настоящият съдебен състав, институтът на давността, уреден в Наказателния кодекс, е приложим и в административно-наказателното производство. Основание за това дава разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, както и принципното становище, че е недопустимо извършителят на административно нарушение да бъде поставен в по-неблагоприятно положение от извършителя на престъпление, което се отличава със значително по-висока степен на обществена опасност. Посочените съображения обосновават извод, че тази давност следва да тече и по отношение на административните нарушения.

В процесния случай съдът намира, че административно-наказателната отговорност на сочения като нарушител субект е погасена по давност с изтичане на три години от извършване на нарушението т. е. на 23.09.2012г. - преди постановяване на обжалвания съдебен акт.

Предвид изложеното съдът счита, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, и следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, от ЗАНН, Административен съд - София град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.01.2013г. по НАХД № 9588/2012 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 109-ти състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.